A°. 1839. N°. 87.

DONDERDAG DEN 31sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

PARAMARIBO.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 October 1839.*

Alzoo de navolgende personen zich bij requeste aan Zijne Excellentie den Heer Gouverneur Generaal hebben vervoegd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* te verleenen aan de navolgende Slaven, als:

1o. JACOBUS GOEDE, als beheerende den Boedel van wijlen SARA ELISABETH VIEIRA, voor de Slavin *Santje;* aankomende gemelden Boedel.

2o. J. F. THIELER, als Straatvoogd over- en voor de Slavin *Anna* en hare Kinderen *Antoinetta, Toontje* en *Charlotte;* weleer het eigendom van den Boedel wijlen M. M. MAROSÉ

3o. BELLONA van MARIA van ONORIBO, voor den Slaaf *Primo;* haar in eigendom toebehoorende; — en

4o. J. F. van AMSTER, voor de Slaven *Johanna Maria, Francina Petronella, Jansje* en *Jacquelina l'Esperance*, hem in eigendom toebehoorende.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen al de genen, die vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

PARAMARIBO, *den 28 October 1839.*

(38441) Alzoo ADAM CAMERON, Eigenaar van de Plantaadje *Sporksgift*, gelegen binnen deze Kolonie, zich bij requeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om de Slavin *Bergère*, van gemelde Plantaadje af- en op zijnen privé-naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat Zijne Excellentie goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle de genen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal, zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. S. DE VEER.

Gouvernements Secretarij.

De *Commissie tot Taxatie der Huurwaarde* van de Huizen en Gebouwen aan *Paramaribo*, en derzelver omtrek, maakt bij deze bekend, dat zij hare werkzaamheden zal voortzetten op *HEDEN*, des voormiddags van *zeven* tot *elf* uren, en zulks wel met Wijk F. No. 1.

Paramaribo den 31 October 1839.

De Scriba bij de Commissie voornoemd,
A. P. TIRION.

ADVERTISSEMENTEN.

PARAMARIBO, *den 31 October 1839.*

Mejufvrouw CATHARINA JANE SMITH, op den 18den dezer, in de rivier *Suriname* voor *PARAMARIBO* ter zijde van de Waag, ter voorkoming van verdere schaden aan hare Ponten, hebbende doen ophalen een *SCHEEPS-ANKER* zonder *STOK*, naar gissing zwaar *2000 ℔ oud Amsterdamsch gewigt*, thans liggende op den wal, naast het Waag-gebouw; zoo wordt zulks ingevolge art. 30 van het Reglement op het Havenen alhier, geadverteerd; met noodiging om bij vermeend regt van eigendom op hetzelve, daarvan vóór of op den 11den November e. k., kennis te geven aan

Den Havenmeester,
R. H. ESSER.

Tweede Advertentie.

(33067) De Exploicteur bij het Geregtshof te *Suriname*, zal op Vrijdag den 1sten November 1839, des voormiddags om *negen* uren, ten overstaan van Heeren Gecommitteerde Raden uit gemeld Geregtshof, publiek bij Executie verkoopen:

Een bloot *ERF*, gelegen aan de *Weide Straat*, La. D. No. 51 Nieuwe Wijk; aankomende J. N. DE VRIES GERHARDT.

Paramaribo den 26 October 1839.

R. GOLLENSTEDE,
Exploicteur.

(37868) Op Woensdag den 6den November e. k., des nademiddags ten 4 ure, zullen fungerende CURATORS bij het Departement der *Onbeheerde Boedels*, in het locaal van hetzelve Departement, door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

De reeds geannonceerde *BOEKWERKEN* van den Boedel P. VOS, ingevolge daarvan te formeren *Cathalogus.*

Als mede den GROND *VRIESENBURG*, met de daarop staande *GEBOUWEN*, gelegen in de *Perica Kreek*, ter linkerhand in het opvaren; toebehoorende den Boedel J. H. P. KENSWIL; — waarvan de bewijzen van eigendom en koop-conditien, ten Kantore van funger. Curators ter *visie* liggen.

Paramaribo den 30 October 1839.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(38459) Fungerende CURATORS zullen op Vrijdag den 8sten November e. k., des nademiddag om 4 ure, ten sterfhuize van Mevrouw JOHANNA JACOBA MARIA WIJNBERGEN, eerder Weduwe P. THIEL, laatst Echtgenoot van J. N. DE VRIES GERHARDT, door den Vendumeester A. SALOMONS, doen verkoopen:

MEUBELAIRE- en diverse andere *GOEDEREN* en *ZILVERWERK;* aankomende opgemelden Boedel.

Paramaribo den 30 October 1839.

M. N. ARLAUD,
2de Commies.

(38443) Allen die iets te vorderen hebben- of verschuldigd zijn aan wijlen den Heer G. C. F. SCHOUTEN, worden verzocht daarvan opgave en betaling te doen bij den ondergeteekende, als *Testamentaire Executeur* van wijlen denzelven.

Zullende de *NALATENSCHAP* van den overledene, bestaande in MEUBELAIRE GOEDEREN en *drie* stuks fraaije SCHILDERIJEN van *papier geboetseerde VISSCHEN* en *KAPELLEN*, op aanstaande Vrijdag den 1sten November e. k., des morgens 9 ure, ten huize van den Vendumeester M. A. KEIJSER, publiek worden verkocht.

Paramaribo den 28 October 1839.

H. SCHOUTEN.

(38438) Op aanstaande Dingsdag den 5den November e. k., des morgens om *negen* uren, zal de ondergeteekende ten huize van- en door den Vendumeester A. SALOMONS, publiek doen verkoopen:

Het *HUIS* en *ERF* aan de *Grave Straat*, bekend onder La. B. No. 70; aankomende den uitlandigen Heer H. H. DIEPERINK.

De bewijzen van eigendom en veil-conditie liggen ten huize van gemelden Vendumeester ter *visie.*

Paramaribo den 31 October 1839.

JAN DE JAGER EZN. qq.

TE KOOP!

(38432) Twee welgelegen *HUIZEN* op hetzelfde Erf staande. — Adres ter dezer Drukkerij.

Paramaribo den 30 October 1839.

Te Koop:

(38397) Een bekwame *DRESNEGER* en *ZAGER;* — te bevragen ter dezer Drukkerij.

Paramaribo den 29 October 1839.

VERMIST:

(38377) ☞ Sedert eenige dagen, eene groote *ROODE KOE*, zijnde *hoogvol;* — die dezelve opvangt en terug bezorgt of weet aan te wijzen, zal beloond worden. Adres ter dezer Drukkerij.

(38422) De minderj. P. VOS JR. vertrekt.

Mengelwerk.

De Alpenjagers.

1.

Eenzaam en stil leefde **Frans**, in een der schoonste dalen van *Tyrol.* Zijn vroeger zoo vurige, zoo stoute geest scheen door eene grievende smart in zijne vrije werking belemmerd, als aan zware ketenen geklonken: voor alle aandoeningen scheen zijn hart gesloten, maar in het binnenste van dat hart stond een fabelachtig vrouwenbeeld met gloeijende trekken gegrift. Dat beeld spiegelde zich in zijn kwijnend oog, wanneer het in de avondschemering droevig op de blaauwe spitsen der *Alpen* staarde.

Het was hem, of alleen daar boven in de

vrije ligte berglucht de krankheid zijner ziel genezing kon vinden. De hooge pijnboomen, uit den nevel oprijzende, waren hem als noodigende vredepalmen, gelijk die der Engelenbeelden in de kleine kerk van het dal. De schellen der kudden op de bergvlakten klonken hem uit de hoogte, als riepen zij hem daarheen, tot eene vaderlijke woning. Al zijn haken en wenschen volgde het steile slingerende bergpad.

Eene week was verloopen, sinds Frans in de kleine kapel een meisje had gezien, dat zeker van de bergen gekomen moest zijn, want in het dorp had hij haar nimmer ontmoet. Ook zij had Frans opgemerkt; hare schuchtere blikken hadden de zijne ontmoet; maar eer de vurige jongeling het waagde wederom het oog op haar te vestigen, was zij verdwenen, en geen spoor van te vinden. Evenwel, waarheen anders kon zij verdwenen zijn, dan langs het voor hem liggende bergpad? Dagelijks deed hij nu eene ontdekkingsreize, maar steeds alleen en ledig keerde hij terug; en dan zat hij uren lang onafgewend te turen op het pad, zich vleijende met de zoete hoop, dat de Engel zijner verbeelding nogmaals mogt verschijnen: maar, helaas! de hoop bedroog hem, zoo als zij meestal doet, en dan viel de avond, en trok den valen sluijer over het landschap, en bedekte het pad voor zijn turend oog. Weemoedig wierp de jongeling zich dan op zijn leger en zuchtte reeds weder naar den dageraad, tot dat de weldadige slaap zijne oogleden sloot, en liefelijke droomen hem die zaligheid schonken, die hij wakende niet mogt genieten; maar, ach, om in den morgenstond het fel gefolterd hart nog te akeliger te grieven.

Op eenmaal besloot hij, zoo er slechts mogelijk bestond, het kostte wat het wilde, zijn doel te bereiken. Hij zou den weg, op welken zijne verbeelding het meisje had verloren, volgen tot aan de hoogste spitsen der besneeuwde Alpenkruinen, en veroorloofde de Hemel hem niet het dierbaar voorwerp zijns verlangens te ontdekken, wat zou hij dan afgronden en roofdieren duchten — de dood ware hem zaligheid.

Hij kleedde zich als een Alpenjager, nam de buks op den schouder, en begon het slingerend pad op te stijgen. Zoodra hij de groene bergvlakten achter den rug had, werd het pad hoe langer hoe meer verward, liep somwijlen langs diepe steile afgronden, en bood dikwerf geenen zekeren grond aan over gespleten en afgebroken rotsklompen. Snijdend joeg de wind door de kloven. De avond viel, een donkere neveldamp steeg uit de dalen op, en hulde de benedenwereld al meer en meer in nachtelijk duister. In dien nacht glinsterden nog slechts schemerend de lichten uit de dorpen, en de gouden torenkruisen der kerkgebouwen. Op eene vooruitspringende rotsklomp bleef de jongeling een oogenblik staan, en blikte in de diepte: alles was nacht — maar ook het lagchende dal had voor hem geene schoonheid meer: de woeste natuur, de koude rots, de donkere pijnboomen waren hem liever, want zij sympathiseerden met de stemming zijner ziel.

»Opwaarts!" riep hij luide, »al moest ook het liefelijk beeld, dat mij aan het dal ontlokte, daarboven in de wolken voor mijn oog verzwinden" — Steeds zweefde de toovergestalte zijner fantasie om hem, en hij steeg hooger en hooger, zonder te bemerken, dat de zwarte sluijer des nachts reeds de rotsen, waarop hij zijnen voet zette, begon te omhullen, en sneller dan hij voortging. De wind blies kouder; de pijnboomen ruischten onhelspellend; krassend schoten de roofvogels uit hunne nesten, in de kloven der rotsen te voorschijn. Door de volslagen duisternis overvallen en afgemat, zonk Frans op een steenblok neder.

Eensklaps werden zijne mijmeringen gestoord door den klank van een vrolijk Alpenlied. Een forsch jong man vertoonde zich; zijne kleeding was die van een' gemzen-jager. Frans trad hem te gemoet, en deed hem de schijnbaar onverschillige vraag: »Hoe laat is het?"

»Hoe laat?" antwoordde de Tyroler, op een' zeer vertrouwelijken toon; »vriend, weldra is het stikdonkere nacht, en wanneer gij hier van beneden uit het dal zijt, wordt het laat voor u."

»Kunt gij mij onder dak brengen? vroeg Frans.

»Zoo gij een knap mensch zijt, zal ik u in mijne hut brengen — maar die is nog hoog op de bergen, en daar over de rotsen wordt het vochtig — wij moeten spoed maken."

Frans volgde den onbekende als eenen ouden vriend, doch zwijgend ging hij nevens hem voort. De Alpenjager zag hem van tijd tot tijd van ter zijde aan, schudde het hoofd, en zeide eindelijk: »Met u is het niet regt, zoo het zijn moest, vriend — wat voert u hier heen? het is daarboven wel schoon, wanneer men het gewoon is — maar . . . ." Het voorkomen des bergbewoners was zoo innemend, zoo vertrouwen wekkend, dat Frans eensklaps zijne hand vatte en stil stond: »Vriend!" zeide hij, »daar beneden in het dal leefde ik eenzaam: ik staarde op de bergen en had geene rust . . . Gij hebt een bekoorlijk handwerk — laat mij een' tijd lang met u omdooien . . . ik zal u van dienst zijn, zooveel ik vermag."

De Tyroler wierp een' vlugtigen blik op den jongeling, drukte hem de hand en zeide: »hoewel ik u niet kenne, wil ik u echter niet wantrouwen. Gij zult mijn makker zijn, zoolang de lust tot de jagt u bijblijft. Daarop snelde hij voort, en voerde Frans met zich. Weldra keerde het pad om eene rotsklomp, en een vriendelijk licht flikkerde hun in de verte te gemoet. »Daar is mijn hutje," zeide de Tyroler, »waar mijne Barbe mij wacht, arm en eenvoudig is het, maar mijne vrouw houdt het rein en zuiver als een spiegel." Nu zong hij een lied, dat het door de kloven weêrgalmde, en dadelijk vertoonde zich eene vrouwelijke gestalte, met een brandend pijnhout in de hand, en eene liefelijke heldere stem vroeg: »Zijt gij het, Andreas?"

»Ik ben het, Barbe, en ik breng u een' jongeling mede," antwoordde Andreas, »wien de *Alpen* bekoord hebben." De vrouw scheen in geenen deele verrast door het denkbeeld, dat de jongeling door het verlangen naar de bergen was uitgelokt: zij beantwoordde de liefkozingen van haren echtgenoot, en lichtte hun voor in de kleine woning.

Zoo zag Frans zich nu eensklaps verplaatst in eenen familiekring, geheel van de overige wereld afgezonderd: alles was hem als een droom.

Barbe was eene wel uitziende, arbeidzame vrouw, die haren Andreas teederlijk beminde, en die uit liefde tot hem het dal met den berg had verwisseld. Een driejarig dochtertje verhoogde de zaligheid van deze nederige hut. Vader Andreas overlaadde het pand zijner min met liefkozingen.

»Zie," zeide hij tot Frans, die nog steeds met verwarde blikken om zich staarde; »zie, dat is het, welks beeld mij den ganschen dag over het gebergte vergezelt. Is het mij ook dikwerf een zure arbeid dan denk ik aan deze hut, die al mijn' schat in zich besluit, en dat geeft mij moed en krachten."

Na een eenvoudig maal, waaronder Andreas eenmaal naar zijne zuster Maria vroeg, welke reeds op haar kamertje was gegaan, wees hij zijnen gast eene goede legerstede aan, en Frans bleef in het vertrek alleen, terwijl de overigen zich mede ter rust begaven.

De jongeling vleide zich neder, en blikte in de duisternis: allerhande vreemde voorwerpen vertoonden zich voor zijn oog, en toch het was hem zoo wel aan het hart, hij gevoelde zich als te huis, wanneer hij in het naaste vertrekje Andreas hoorde spreken.

Weldra werd alles stil: slechts bij wijlen hoorde men het gekraak van afstortende aarde in de bergkloven, of het krassend neêrschieten van een' roofvogel. Frans sluimerde in.

II.

Reeds vroegtijdig wekte Andreas zijnen nieuwen makker tot de jagt. »Gij moet onze schoone bergen zien," riep hij vrolijk; »met den middag keeren wij terug. Mijne Barbe zorgt voor eene goede ontvangst." Frans volgde. Bij de eerste stralen der morgenzon stegen zij opwaarts, terwijl het dal beneden nog geheel in de schaduw van den nacht lag gehuld. De Tyroler Alpenjager was geheel lust en leven; maar Frans ging zwijgend voort. De natuur maakte niet dien indruk op hem, welken Andreas had verwacht: een onweêrstaanbare aandrang dreef zijne gedachten naar de hut terug. Uren hadden zij reeds omgedoold — daar schoot eene gems voorbij. Andreas vervolgde het dier, terwijl hij op eene klove wees, waar Frans het den weg zou afsnijden. Meteen was de stoute jagers tusschen de rotsen verdwenen. Eenen geruimen tijd wachtte Frans, met de buks in de hand — de gemsbok snelde aan, een schot knalde, en bloedend zonk het dier op de rots neder.

De jongeling bond het met zijne riemen over den schouder, en nam, zonder Andreas af te wachten, den terugweg aan. Hij had weldra de hut bereikt. Waarom had hij zich zoozeer gespoed? Kon hij dit zich zelven verklaren? Hij naderde. Voor de woning zat Barbe met het kind; uit de deur trad — Maria. Verschrikt liet Frans den gemsbok vallen voor Barbe's voeten. Kon hij zijne oogen vertrouwen? — was zij het, of was zij het niet? — Deze maagd, met welker lokken de frissche bergwind speelde — dezelfde toovergestalte, die hem hierheen had getrokken? — ja, zij was het, dezelfde, die hij het eerst in het Godsgebouw had ontmoet — hij wilde haar groeten, hij poogde te stamelen, maar geen woord stond hem ter dienst — de hoed ontviel zijne hand. Maria zag hem bloode aan; een schoone maagdelijke blos bedekte hare wangen, en in het spelen met het kind zocht zij de blijken harer innerlijke onrust te verbergen. Frans had zich geplaatst achter den stoel van Barbe: zijne linkerhand hield nog de buks, terwijl zijne regter, rustende op den hoogen rug van den stoel, zijn hoofd tot een' noodigen steun verstrekte. »Vader!" riep het kind, en strekte de mollige armpjes uit naar het pad, waar juist Andreas zich vertoonde.

»Zoo, kameraad," riep deze tot Frans, die, in gedachten verloren, of liever gedachteloos, daar stond; »gij hebt mij de gems weggeblazen, en mij in den steek gelaten. — Nu, gij hebt het knap gemaakt — daarvoor zult gij mijn zusje Maria zien, fiks en schoon, als de fraaiste gems daarboven." Verschrikt zag het meisje op, toen zij Andreas hand op haren ronden arm voelde: Frans wierp eenen blik op haar — ach, hij poogde zijn gevoel in een enkel woord uit te drukken, maar de stem weigerde hem hare dienst, en hij rende van daar en verborg zich achter eene rots.

Andreas schudde bedenkelijk het hoofd, en zeide: »Hé! dien knaap zit iets dwars in het hoofd; ik zeg u, hij is niet uit zuiver verlangen naar de berglucht hier heen gekomen; wanneer het maar geen deserteur uit *Weenen* is: hij heeft goed geschoten, waarlijk." Hierop nam hij zijn dochtertje en bragt het in huis, en ging vervolgens den vreemdeling opsporen, dien hij weldra vond, tegen de rots geleund, onmiskenbaar aan de hevigste zielsberoering ter prooi. Zoodra deze hem zag, rukte hij hem eenige schreden verder, zoo dat zij van uit de hut niet gezien of gehoord konden worden en sprak: »Vriend, hoor: gij hebt mij geherbergd, gij hebt mij de pracht uwer bergen getoond, heb dank daarvoor, Andreas, — maar, zeg mij — wat were u dit heerlijke vrije leven zonder uwe Barbe?" Frans sprak deze woorden op zulk eenen roerenden gevoelvollen toon, dat de Alpbewoner, geheel verrast, geen antwoord kon vinden, maar hem met een weemoedig oog bleef aanstaren. »Wat ware u deze berg zonder uwe Barbe?" herhaalde de jongeling, terwijl groote tranen zijne wangen besproeiden.

(Het vervolg en slot hierna.)

Te Paramaribo, bij J. J. ENGELBRECHT.